

Ze zdravotní sestry ředitelem

Vojta Groulík je člověk mnoha profesí, tou prvotní je v současnosti ředitel Letohrádku Vendula. Když v noci jede zé zkoušky své kapely, už myslí na to, jak bude v chráněné dílně mandlovat prádlo.

MARTA ALTEROVÁ

Horní Bezděkov - „Dělat ředitele, to je člověk rovnou „odsouzený k samotě,“ říká všeobecná sestra a muzikant tělem i duší v jedné osobě Vojta Groulík.

O jeho práci i pocitech jsem si s ním povídala v Letohrádku Vendula, v domě, který poskytuje sociální služby těžce zdravotně postiženým lidem. Letohrádek Vendula je současně řemeslná manufaktura, která zaměstnává těžce zdravotně postižené osoby.

V současné době má zaregistrované služby jako denní stacionář, týdenní stacionář, krizové centrum a nově od letošního dubna poskytuje také takzvanou odlehčovací službu.

Mohl byste přiblížit, o jaké služby se jedná?

Denní stacionář je otevřený každý všední den od sedmi do zhruba šestnácti hodin, týdenní stacionář znamená, že sem klienty dopravíme naším svozem nebo je dovezou rodiče, případně přijedou sami v pondělí a odjíždějí v pátek. Mají tu ubytování, své osobní věci. Krizové centrum se o klienty postará ve chvíli, kdy jeho rodiče nebo ošetřovatelé potřebují vyřešit své, zejména zdravotní problémy. Odlehčovací služba je pak něco jako krizové centrum, snažíme se

Ředitel se často pohybuje mezi svými klienty.

5+2
představuje

Foto: Marta Alterová

VOJTĚCH GROULÍK, 31 LET

- vystudoval Střední zdravotnickou školu, obor všeobecná sestra. Dále pak Vyšší odbornou školu obor Diplomovaný zdravotnický záchranář. Krátkou dobu působil na záchranné službě, aby zjistil, že na spoustu věcí není v této oblasti připravený. Už na škole tihnul k sociální oblasti. To, že si našel právě stacionář Letohrádek Vendula, považuje za osobní štěstí. Dvanáctým rokem se stará o své klienty a dělá to celým srdcem. Je spoluzakladatelem kapely Vnitřní Faktor.

rodičům „odlehčit“ na delší dobu, kterou stráví třeba na dovolené.

Co obnáší práce s klienty v Letohrádku Vendula?

Snažíme se jim dát především to, co doma nemají, tedy jakousi volnost – samozřejmě ohraničenou pravidly, pocit důležitosti a nepostradatelnosti v lidském společenství a možná

také pocit toho, že jsou našimi partnery. Dáváme jim najevo, že mezi námi a jimi není žádná bariéra v podobě nemoci.

Jak se to tak přihodilo, že se člověk v sedmadvaceti stane ředitelem?

K práci ředitele Letohrádku Vendula jsem se dostal ke konci roku 2007, kdy bývalá paní ředitelka a současná prezidentka Dája Kabátová měla úraz ramene a požádala mě, abych ji po dobu zdravotní neschopnosti zastupoval. Po dvou měsících, kdy vše fungovalo tak, jak má, mi nabídla, jestli bych to ředitelování nechtěl vzít napořád. Už jsem tu pracoval od roku 2002 na různých pozicích. Jako řidič, pomocná síla, vychovatel a později také jako masér. Od začátku šlo o srdeční záležitost. Tahle práce mě nesmírně bavila a věděl jsem, že takováhle příležitost se už nikdy v životě

nemusi

opakovat.

Práce s lidmi mne i po mnoha letech velmi naplňuje a snažím se ji dělat dobře.

Zaslechla jsem, že máte vlastní kapelu?

Ano, je to punk - rocková kapela, která si říká „Vnitřní Faktor“. Založili jsme ji s kamarádem Honzou Kubouškem v roce 1999. Ze začátku jsme hráli v jednom domě na Kladně, který čekal na rekonstrukci, kde se to krásně rozléhalo a sousedi se děsně rozčilovali. Byl to dlouhou dobu jen sen a ten sen se najednou uskutečnil. Jsme v realitě a téměř třináct let objíždíme s koncerty celou Českou republiku, máme klasicky jednu kytaru, bicí, basu a zpěv. Já už jen zpívám, i když v začátcích jsem hrál i na kytaru.

Jak vznikl název „Vnitřní Faktor“?

V právku na střední byla jedna naše spolužačka zkusena v předmětu Ošetřovatelství z žaludečních vředů a paní učitelka se jí ptala, cože to v žaludku chybí tak moc, že vznikne vřed. A ona odpověděla: „Hormon vnitřní faktor.“ Ono to opravdu existuje, je to samozřejmě mnohem složitější, ale to, jak to řekla,

se mi moc líbilo, takže jsem si to okamžitě zapsal a kapela podle toho za nějakých pět let dostala svoje jméno. A pak, vnitřní faktor máme všichni v sobě, jsou to naše představy, touhy i přání, takže název kapely opravdu sedí.

Jak teď žije Letohrádek Vendula a s čím vším se potýká?

Doba není lehká pro nikoho z nás, přičemž v soukromé sociální oblasti a službách je to o dost horší. Nejvíce nás tíží peníze. Snažíme se je proto sami vydělat. Přímo v letohrádku funguje chráněná pekárna a nedávno jsme začali podnikat v praní prádla. Pere-me pro hotel Villa Botanika přímo tady v Horním Bezděkově. Jeho majitel Jaroslav Novák nám nesmírně pomáhá, když odebírá také naše pečivo a zároveň nám zadává práci.

V LETOHRÁDKU VENDULA VÁM TAKÉ:

upečou na zakázku nejrůznější druhy pečiva, vyperou prádlo, vyrobí svíčky, batikují, upletou košíky, utkají koberečky a sedátka

Při našem rozhovoru se Vojtovi nevyhnuly pracovní povinnosti. A co víc, ani s přibývajícím únavou nemizel jeho úsměv. Foto: Marta Alterová